

ved at gjentage saadanne utvivlsomme statsretlige Sætninger om Dommerembedets Myndighed og Ansvar, som den, der indeholdes i § 4, 1ste Passus, og det saa meget mindre, som den danske Høiestret er sidste Instants ogsaa for Colonierne. Vi indsee ligesaa lidet, hvad der skulde opnaaes ved Bestemmelsen i § 27, som kun vilde have nogen Betydning, dersom Paragraphen havde indeholdt Pensioneringsreglerne. Bestemmelsen i § 29 indeholder Intet uden en simpel Anvendelse af § 3, cfr. § 2, da en Skattelov efter disse Bestemmelser kun kan vedtages af Kongen med Rigsdagen. Reglen i § 4, 2den Sætning vil ved nærmere Prøvelse erkjendes at være unøiagtigt affattet. Reglen i § 28, at dansk Lov fremdeles skal være gjældende i Colonierne, kan i denne Form dog vistnok ingenlunde billiges. Det kan ikke (cfr. Udkastets § 2) være Meningen, at enhver dansk Lov, der ikke udtrykkelig undtager Colonierne fra sit Omraade, skal forkyndes i Colonierne til Efterlevelse, som gjældende Ret. Men hvis dette ikke kan være Meningen, saa maa det være underforstaaet, at de hidtil bestaaende Indskrænkninger i dansk Rets Gyldighed skulle vedblive. Dette er imidlertid ikke sagt, og hvis det skulde siges nøiagtigt, vilde hertil udfordres saa udførlige Regler, at deres legislative Fastfættelse under ingen Omstændigheder vilde passe i denne Lov.

Uensigtsmæssig finde vi § 30. Vi finde det i Almindelighed utilraadeligt i en Lov at bebude en ny Lov, hvis Udførlighed endnu ikke ligger klart for, og i ethvert Tilfælde synes det noget synderligt først at bebude en Lov, hvorefter samtlige Udgifter til Colonierne udredes af de i Colonierne oppebaarne Skatter og Afgifter, og saa strax derefter at stille en ny Lov i Udfigt, som fastsætter Coloniernes Bidrag til Statskassen.

Med Hensyn til de enkelte Paragrapher skulle vi iøvrigt fremsætte følgende Bemærkninger:

§ 1.

Den første Sætning maatte uden tvivl hellere affattes paa følgende Maade:

„For de dansk-vestindiske Besiddelser oprettes et Colonialraad, der paa den herefter bestemte Maade har raadgivende Medvirkning ved Lovgivningsmagtens Udøvelse.“

Ved den Afgang, Paragraphens 2den Sætning giver til Colonialraadets Deling ad Anordnings Vej, er det aabenbart ikke tilfigtet, at de i Loven iøvrigt indeholdte Forfrifter om Valgret og Valgbarhed, om Valgdistrikter osv. skulde kunne forandres ved kongelig Anordning. For at forebygge enhver Misfyndning, foreslaaes, at Ordene: „samt give de i saa Henseende fornødne nærmere Forfrifter“ ombyttes med følgende Ord: „samt give de nærmere Bestemmelser, der umiddelbart følge af denne Forandring i nærværende Lov.“

§ 2.

Nogle Redaktionsforandringer, der foreskomme os hensigtsmæssige, have vi sammensattet i følgende nye Affættelse:

„Kongen giver, efterat have modtaget Colonialraadets Betænkning, under vedkommende Ministers grundlovmæssige Ansvarlighed, Anordninger angaaende:

- 1) de for Kongeriget Danmark gjældende Loves Udvidelse til de dansk-vestindiske Der;
- 2) Dernes Communalvæsen, derunder indbefattet Skolevæsenet, Fattigforsørgelsen, Borgervæbningen, Veivæsenet, Hegn og Fred, saa og om Arbeids-, Nærings- og Lyndeforholdene samt Løsgjængeri, Sundheds- og Brandpolitiet samt det executive Politie i det Hele.

De under 1) omhandlede Anordninger kunne vel indeholde Afvigelser fra de for Moderlandet gjældende Love forsaavidt dertil findes jar Anledning i Dernes eiendommelige Forhold, men ikke i Henseende til Lovens Grundsætninger.

Indeholde disse Anordninger nogen Afvigelse, blive de tilligemed Colonialraadets i Sagen afgivne Betænkning snarest muligt at fremlægge paa Rigsdagen.

Ogsaa uden Opfordring fra Regjeringen er Colonialraadet berettiget til at yttre sig om alle for Kongeriget Danmark udgivne Loves og Anordningers Anvendelighed i Colonierne, og skal dets Betænkning herom paa samme Maade fremlægges paa Rigsdagen“.

Ved denne Paragraphs Slutning antager Udvalget, at der bør tilføies en udtrykkelig Forklaring om, at denne hele Bestemmelse om Kongens Anordningsmyndighed ikke kan blive